

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (pátého senátu)

12. října 2017*

„Řízení o předběžné otázce – Celní unie – Celní kodex Společenství – Článek 29 – Dovoz vozidel – Určení celní hodnoty – Článek 78 – Přezkum celního prohlášení – Článek 236 odst. 2 – Vrácení dovozního cla – Lhůta tří let – Nařízení (EHS) č. 2454/93 – Článek 145 odst. 2 a 3 – Riziko vadnosti – Lhůta dvanácti měsíců – Platnost“

Ve věci C-661/15,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Hoge Raad der Nederlanden (vrchní soud, Nizozemsko) ze dne 4. prosince 2015, došlým Soudnímu dvoru dne 11. prosince 2015, v řízení

X BV

proti

Staatssecretaris van Financiën,

SOUDNÍ DVŮR (pátý senát),

ve složení J. L. da Cruz Vilaça, předseda senátu, E. Levits, A. Borg Barthet (zpravodaj), M. Berger a F. Biltgen, soudci,

generální advokát: H. Saugmandsgaard Øe,

vedoucí soudní kanceláře: M. Ferreira, vrchní rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 30. listopadu 2016,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za X BV L. E. C. Kantersem, E. H. Mennesem a L. G. C. A. Pfenningssem,
- za nizozemskou vládu M. Bulterman a B. Koopman, jako zmocněnkyněmi,
- za Evropskou komisi L. Grønfeltdt, jakož i M. Wasmeierem a F. Wilmanem, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 30. března 2017,

vydává tento

* Jednací jazyk: nizozemština.

Rozsudek

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu čl. 29 odst. 1 a 3 a článku 78 nařízení Rady (EHS) č. 2913/92 ze dne 12. října 1992, kterým se vydává celní kodex Společenství (Úř. věst. 1992, L 302, s. 1; Zvl. vyd. 02/04, s. 307, dále jen „celní kodex“), jakož i čl. 145 odst. 2 nařízení Komise (EHS) č. 2454/93 ze dne 2. července 1993, kterým se provádí nařízení č. 2913/92 (Úř. věst. 1993, L 253, s. 1; Zvl. vyd. 02/06, s. 3) ve znění nařízení Komise (ES) č. 444/2002 ze dne 11. března 2002 (Úř. věst. 2002, L 68, s. 11; Zvl. vyd. 02/012, s. 209) (dále jen „prováděcí nařízení“), a kromě toho platnosti čl. 145 odst. 3 prováděcího nařízení.
- 2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi společnostmi X BV a Staatssecretaris van Financiën (státní tajemník pro finance, Nizozemsko), v němž tento tajemník zamítl žádosti společnosti X BV o vrácení cla týkajícího se vozidel.

Právní rámec

- 3 Článek 29 odst. 1 a 3 celního kodexu stanoví:

„1. Celní hodnotou dováženého zboží je hodnota transakce, to je cena, která byla nebo má být skutečně zaplacena za zboží prodané pro vývoz na celní území Společenství, případně upravená podle článků 32 a 33, jestliže

- a) nejsou stanovena žádná omezení, pokud jde o převod zboží nebo jeho použití kupujícím, s výjimkou omezení, která
 - jsou uložena nebo vyžadována právem nebo veřejnými orgány ve Společenství,
 - omezují zeměpisnou oblast, v níž může být zboží dále prodáváno,nebo
 - neovlivňují podstatně hodnotu zboží;
- b) prodej nebo cena nepodléhají podmínkám nebo plněním, jejichž hodnotu nelze ve vztahu ke zboží, které je hodnoceno;
- c) žádná část výtěžku jakéhokoliv dalšího prodeje, převodu nebo použití zboží kupujícím nepřipadne přímo ani nepřímo prodávajícímu, kromě případů, kdy lze provést přiměřenou úpravu podle článku 32
 - a
- d) kupující a prodávající nejsou ve spojení nebo, jsou-li kupující a prodávající ve spojení, je hodnota transakce přijatelná pro celní účely podle odstavce 2.

[...]

3.

- a) Cenou, která byla nebo má být za zboží skutečně zaplacena, se rozumí celková platba, která byla nebo má být uskutečněna mezi prodávajícím a kupujícím ve prospěch prodávajícího za dovážené zboží; zahrnuje veškeré platby, které kupující uskutečnil nebo má uskutečnit jako podmínku

prodeje dováženého zboží prodávajícímu nebo třetí osobě k uspokojení závazku prodávajícího. Platba nemusí být učiněna v penězích. Může být uskutečněna akreditivem nebo obchodovatelnými cennými papíry a může být provedena přímo nebo nepřímo.

b) Činnosti, které podniká kupující na vlastní účet, včetně činností spojených s uváděním zboží na trh a s výjimkou těch, pro něž je v článku 32 stanovena úprava, se nepovažují za nepřímou platbu prodávajícímu, i když by mohly být pokládány za činnosti ve prospěch prodávajícího nebo byly podniknuty po dohodě s prodávajícím; při určení celní hodnoty dováženého zboží se náklady na tyto činnosti nepřičítají k ceně, která byla nebo má být skutečně zaplacená.“

4 Článek 78 téhož kodexu stanoví:

„1. Po propuštění zboží mohou celní orgány z úřední povinnosti nebo na žádost deklaranta celní prohlášení přezkoumat.

2. Po propuštění zboží mohou celní orgány kontrolovat obchodní doklady a jiné údaje vztahující se k dovozním nebo vývozním operacím se zbožím nebo k následným obchodním operacím s tímž zbožím s cílem ujistit se o správnosti údajů obsažených v celním prohlášení. Kontrolu lze provést u deklaranta nebo jiné osoby, která se přímo nebo nepřímo obchodně podílí na uvedených operacích, nebo jiné osoby, která má v držení zmíněné doklady a údaje pro obchodní účely. Celní orgány mohou rovněž kontrolovat zboží, pokud ještě může být předloženo.

3. Nasvědčují-li výsledky kontroly celního prohlášení nebo kontroly po propuštění zboží, že předpisy upravující daný celní režim byly použity na základě nesprávných nebo neúplných údajů, přijmou celní orgány v souladu s případnými právními předpisy opatření nezbytná k nápravě, přičemž vezmou v úvahu nové skutečnosti, které mají k dispozici.“

5 Článek 236 celního kodexu zní následovně:

„1. Dvozní nebo vývozní clo se vrátí, jestliže se zjistí, že v době, kdy bylo zaplacen, nebyla jeho částka dlužná ze zákona nebo že byla zaúčtována v rozporu s čl. 220 odst. 2.

Dvozní nebo vývozní clo se promine, jestliže se zjistí, že v době, kdy bylo zaúčtováno, nebyla jeho částka dlužná ze zákona nebo že byla zaúčtována v rozporu s čl. 220 odst. 2.

Clo se nevrátí ani nepromine, jestliže skutečnosti, které vedly k zaplacení nebo k zaúčtování částky, která nebyla dlužná ze zákona, vyplývají z úmyslného jednání zúčastněné osoby.

2. Dvozní nebo vývozní clo se vrátí nebo promine na základě žádosti podané u příslušného celního úřadu ve lhůtě tří let ode dne, kdy byla částka cla dlužníkovi sdělena.

Tato lhůta se prodlouží, jestliže zúčastněná osoba prokáže, že nemohla podat žádost ve stanovené lhůtě z důvodu nepředvídatelných okolností nebo vyšší moci.

Celní orgány vrátí nebo prominou clo z úřední povinnosti, pokud samy v této lhůtě zjistí, že nastala některá ze skutečností uvedených v odst. 1 prvním a druhém pododstavci.“

6 Článek 238 odst. 1 a 4 uvedeného kodexu stanoví:

„1. Dvozní clo se vrátí nebo promine, jestliže se zjistí, že se jeho zaúčtovaná částka vztahuje na zboží, které bylo propuštěno do daného celního režimu a odmítnuto dovozcem vzhledem k tomu, že bylo [...] vadné nebo neodpovídalo podmínkám smlouvy, na jejímž základě bylo dovezeno.

[...]

4. Dovození clo se vrátí nebo promine z důvodů uvedených v odstavci 1 na základě žádosti podané u příslušného celního úřadu ve lhůtě 12 měsíců ode dne, kdy byla dlužníkovi sdělena částka cla.

[...]“

7 Článek 145 prováděcího nařízení stanoví:

„[...]“

2. Po propuštění zboží do volného oběhu lze pro určení jeho celní hodnoty vzít v souladu s článkem 29 kodexu v úvahu úpravu ceny, která byla nebo má být skutečně za zboží zaplacená, jež provedl prodejce ve prospěch kupujícího, jestliže se ke spokojenosti celních orgánů prokáže, že:

- a) zboží bylo v okamžiku uvedeném v článku 67 kodexu vadné;
- b) prodejce provedl úpravu v rámci plnění závazku záruky stanoveného v kupní smlouvě, jež byla uzavřena před propuštěním zboží do volného oběhu;
- c) vadnost zboží nebyla v příslušné kupní smlouvě ještě vzata v úvahu.

3. Cenu, která skutečně byla nebo má být zaplacená za zboží, upravenou podle odstavce 2 lze vzít v úvahu pouze v případě, že byla tato úprava provedena ve lhůtě 12 měsíců ode dne, kdy bylo přijato celní prohlášení s návrhem na propuštění zboží do volného oběhu.“

Spor v původním řízení a předběžné otázky

- 8 Společnost X nakupuje od výrobce se sídlem v Japonsku automobily a uvádí je do volného oběhu na území Evropské unie. Automobily jsou prodávány společností X autorizovaným prodejcům, kteří je následně prodávají koncovým uživatelům.
- 9 V srpnu 2007 společnost X navrhla k propuštění do volného oběhu osobní automobily typu A (dále jen „automobily typu A“) a osobní automobily typu D (dále jen „automobily typu D“). V březnu 2008 navrhla k propuštění do volného oběhu osobní automobily typu C (dále jen „automobily typu C“). Celní hodnota těchto tří typů automobilů byla na základě článku 29 celního kodexu Společenství určena na základě kupní ceny zaplacené společností X výrobcí. Společnost X zaplatila clo, které jí byla vyměřeno Inspecteur van de Belastingdienst/Douane (finanční a celní inspektor, Nizozemsko) (dále jen „Inspecteur“).
- 10 Po propuštění automobilů typu A do volného oběhu požádal výrobce společnost X, aby vyzvala všechny vlastníky automobilů tohoto typu ke sjednání termínu s autorizovaným prodejcem za účelem bezplatné výměny spojky řízení. Společnost X nahradila autorizovaným prodejcům náklady vynaložené na tuto výměnu. Následně výrobce nahradil tyto náklady společnosti X na základě závazku záruky stanoveného v kupní smlouvě uzavřené mezi výrobcem a společností X. K náhradě těchto nákladů došlo ve lhůtě dvanácti měsíců od přijetí celního prohlášení s návrhem na propuštění automobilů typu A do volného oběhu.
- 11 Po propuštění automobilů typu D a C do volného oběhu se projevila závada na stěžeji dveří u automobilů typu D a závada na těsnění u automobilů typu C. Dotčení autorizovaní prodejci tyto závady opravili během roku 2010 na základě záruky, kterou poskytují. Společnost X nahradila náklady těchto oprav autorizovaným prodejcům na základě závazku záruky stanoveného v kupní smlouvě, kterou s nimi uzavřela. Následně výrobce nahradil náklady společnosti X na základě závazku záruky stanoveného v kupní smlouvě, kterou s ní uzavřel.

- 12 Dopisem ze dne 10. května 2010 společnost X požádala podle článku 236 celního kodexu o částečné vrácení dovozního cla zaplaceného za automobily typu A, C a D. Tato žádost se zakládala na skutečnosti, že celní hodnota každého z dotčených automobilů se následně ukázala být nižší než původně určená celní hodnota. Rozdíl mezi původní celní hodnotou a skutečnou celní hodnotou odpovídá podle společnosti X částce náhrady, kterou jí výrobce poskytl za každý automobil.
- 13 Inspecteur měl za to, že se tato žádost týkala úpravy ceny skutečně zaplacené za automobily ve smyslu čl. 145 odst. 2 prováděcího nařízení, kterou provedl výrobce ve prospěch společnosti X. Tuto žádost však zamítl v případě automobilů typu A, a to z důvodu, že tyto automobily nebyly „vadné“ ve smyslu uvedeného ustanovení. Pokud jde o automobily typu D a C, Inspecteur rovněž zamítl žádost o vrácení cla z důvodu, že uplynula lhůta dvanácti měsíců ode dne, kdy bylo přijato celní prohlášení s návrhem na propuštění zboží do volného oběhu, stanovená v čl. 145 odst. 3 prováděcího nařízení, v níž mělo dojít k platbě prodávajícího kupujícímu.
- 14 Rechtbank Noord-Holland (soud provincie Severní Holandsko, Nizozemsko), který věc projednával v prvním stupni, zamítl žalobu podanou společností X proti zamítavým rozhodnutím přijatým Inspecteur. Tento soud zejména rozhodl, že společnost X neprokázala, že v den přijetí dovozního prohlášení byly automobily typu A „vadné“ ve smyslu čl. 145 odst. 2 prováděcího nařízení, neboť podle tohoto soudu k použití tohoto ustanovení nestačí prokázat „riziko nebo možnost existence vady“.
- 15 Předkládající soud, který projednává opravný prostředek, si v souvislosti s automobily typu A klade zaprvé otázku přesného dosahu čl. 145 odst. 2 prováděcího nařízení. V tomto ohledu uvádí, že náhrada nákladů na výměnu spojky řízení těchto automobilů odpovídá slevě z kupní ceny po jejich dovozu a že tato sleva vyplývá ze zjištění, že uvedené automobily byly stíženy výrobní vadou, takže existovalo riziko, že na spojce se při řízení vyskytne porucha. Za těchto podmínek výrobce preventivně vyměnil spojku u všech dotčených automobilů.
- 16 Předkládající soud uvádí v souladu s názorem Inspecteur a s odkazem na kompendium textů o celní hodnotě, že čl. 145 odst. 2 prováděcího nařízení by se mohl vztahovat pouze na případy, kdy se následně prokáže, že ke dni přijetí celního prohlášení s návrhem na propuštění do volného oběhu bylo zboží skutečně vadné. Tento soud má rovněž za to, že toto ustanovení může být vykládáno v širším smyslu a že se může týkat případu, kdy je prokázáno, že ke dni přijetí uvedeného prohlášení existovalo riziko související s výrobou, že se na dovezeném zboží skutečně vyskytne vada.
- 17 Pokud by Soudní dvůr došel k závěru, že čl. 145 odst. 2 prováděcího nařízení se nepoužije na projednávaný případ, klade si předkládající soud otázku, zda s ohledem na rozsudek ze dne 19. března 2009, Mitsui & Co. Deutschland (C-256/07, EU:C:2009:167), čl. 29 odst. 1 a 3 celního kodexu ve spojení s článkem 78 tohoto kodexu neukládá povinnost zohlednit snížení původně sjednané ceny, poskytnuté společnosti X výrobcem, jakožto snížení celní hodnoty automobilů typu A. Pokud se totiž po dovozu zboží zjistí, že ke dni tohoto dovozu existovalo riziko, že na tomto zboží se před uplynutím záruční lhůty vyskytne vada, takže by bylo nepoužitelné, mělo by to negativní dopad na hospodářskou hodnotu tohoto zboží a dále na jeho celní hodnotu.
- 18 Pokud jde zadruhé o automobily typu C a D, klade si předkládající soud otázku platnosti lhůty dvanácti měsíců stanovené v čl. 145 odst. 3 prováděcího nařízení.
- 19 V projednávaném případě předkládající soud uvádí, že výrobce nahradil společnosti X náklady na opravu vadných součástí automobilů těchto dvou typů na základě smluvního závazku záruky, což musí být považováno za úpravu ceny zaplacené za dotčená vozidla. Tato úprava však nemůže být zohledněna pro účely určení celní hodnoty, jelikož k ní nedošlo ve lhůtě dvanácti měsíců stanovené v uvedeném čl. 145 odst. 3.

- 20 Předkládající soud zdůrazňuje, že důvody, které vedly ke stanovení této lhůty, jednoznačně nevyplývají z bodů odůvodnění prováděcího nařízení. V tomto ohledu se dovolává rozsudku ze dne 19. března 2009, Mitsui & Co. Deutschland (C-256/07, EU:C:2009:167), v němž Soudní dvůr rozhodl, že čl. 29 odst. 1 a 3 celního kodexu jsou základem pro náhradu nebo vrácení cla. Předkládající soud si tudíž klade otázku, zda je lhůta dvanácti měsíců, stanovená v čl. 145 odst. 3 prováděcího nařízení, slučitelná s článkem 29 celního kodexu ve spojení s článkem 78 tohoto kodexu v rozsahu, v němž tato ustanovení nestanoví lhůtu pro úpravu celní hodnoty v návaznosti na úpravu ceny, a s článkem 236 téhož kodexu v rozsahu, v němž stanoví lhůtu tří let pro podání žádostí o vrácení cla.
- 21 Za těchto podmínek se Hoge Raad der Nederlanden (Nejvyšší soud Nizozemska) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:
- „1) a) Je třeba čl. 145 odst. 2 prováděcího nařízení ve spojení s čl. 29 odst. 1 a 3 celního kodexu vykládat v tom smyslu, že se v nich obsažená právní úprava vztahuje i na případ, kdy se prokáže, že v okamžiku, kdy bylo přijato celní prohlášení pro určité zboží, existovalo riziko spojené s výrobou, že na určitém dílu zboží při používání vznikne vada, a prodejce s ohledem na to poskytne na základě plnění smluvního závazku záruky, který má vůči kupujícímu, slevu z ceny ve formě náhrady nákladů, které kupujícímu vznikly tím, že zboží muselo být upraveno způsobem vylučujícím uvedené riziko?
- b) Pokud právní úprava obsažená v čl. 145 odst. 2 prováděcího nařízení neplatí pro případ uvedený v písmenu a), postačují ustanovení čl. 29 odst. 1 a 3 celního kodexu ve spojení s článkem 78 [téhož] kodexu sama o sobě k tomu, aby byla celní hodnota po poskytnutí slevy z ceny uvedené v písmenu a) snížena?
- 2) Je podmínka v čl. 145 odst. 3 prováděcího nařízení pro úpravu celní hodnoty, která stanoví, že úprava ceny, která skutečně byla nebo má být zaplacená za zboží, musí být provedena ve lhůtě 12 měsíců ode dne, kdy bylo přijato celní prohlášení s návrhem na propuštění zboží do volného oběhu, v rozporu s ustanoveními článků 78 a 236 celního kodexu ve spojení s článkem 29 [téhož] kodexu?“

K předběžným otázkám

K první otázce

- 22 Podstatou první otázky písm. a) předkládajícího soudu je, zda musí být čl. 145 odst. 2 prováděcího nařízení ve spojení s čl. 29 odst. 1 a 3 celního kodexu vykládán v tom smyslu, že se vztahuje na takovou situaci, jako je situace dotčená ve věci v původním řízení, kde je prokázáno, že v okamžiku přijetí celního prohlášení s návrhem na propuštění určitého zboží do volného oběhu existuje riziko související s výrobou, že na tomto zboží se při používání vyskytne vada, a prodávající z důvodu této vady poskytne na základě plnění smluvního závazku záruky, který má vůči kupujícímu, slevu z ceny ve formě náhrady nákladů, které kupujícímu vznikly tím, že zboží muselo být upraveno způsobem vylučujícím uvedené riziko.
- 23 Předkládající soud si zejména klade otázku rozsahu „vadnosti“, kterou musí vykazovat dovezené zboží ve smyslu čl. 145 odst. 2 prováděcího nařízení, aby mohla být zohledněna úprava skutečně zaplacené kupní ceny prodávajícím ve prospěch kupujícího za účelem určení celní hodnoty podle článku 29 celního kodexu.
- 24 Úvodem je nutno upřesnit, že je nesporné, že u automobilů typu A existovalo z hlediska jejich výroby riziko, že se u nich vyskytne porucha na spojce řízení.

- 25 Je třeba uvést, že prováděcí nařízení nedefinuje pojem „vadné zboží“ a pro účely určení smyslu a rozsahu tohoto pojmu neodkazuje ani na právní úpravu členských států.
- 26 Za těchto podmínek je třeba podle ustálené judikatury Soudního dvora za účelem zajištění jednotného použití unijního práva a dodržení zásady rovnosti vykládat uvedený pojem autonomním a jednotným způsobem v celé Unii (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 12. prosince 2013, Christodoulou a další, C-116/12, EU:C:2013:825, bod 34 a citovaná judikatura, jakož i ze dne 3. září 2014, Deckmyn a Vrijheidsfonds, C-201/13, EU:C:2014:2132, bod 14).
- 27 Význam a dosah pojmu „vadné zboží“ je tedy podle ustálené judikatury Soudního dvora třeba určit v souladu s jeho obvyklým smyslem v běžném jazyce, s přihlédnutím ke kontextu, ve kterém je použit, a cílům, které sleduje právní úprava, jejíž je součástí (rozsudky ze dne 22. prosince 2008, Wallentin-Hermann, C-549/07, EU:C:2008:771, bod 17, a ze dne 22. listopadu 2012, Probst, C-119/12, EU:C:2012:748, bod 20).
- 28 Jak poznamenala Evropská komise, pojem „vadné zboží“ podle svého obvyklého smyslu v běžném jazyce označuje jakékoli zboží, které nemá vlastnosti, které osoba může oprávněně očekávat, s přihlédnutím k povaze zboží a ke všem relevantním okolnostem. Pojem „vadný“ tak kvalifikuje zboží, které nemá požadované vlastnosti nebo které je nedokonalé.
- 29 Tato definice kromě toho odpovídá definici vadného výrobku uvedené v čl. 6 odst. 1 směrnice Rady 85/374/EHS ze dne 25. července 1985 o sblížení právních a správních předpisů členských států týkajících se odpovědnosti za vadné výrobky (Úř. věst. 1985, L 210, s. 29; Zvl. vyd. 15/001, s. 257). Na základě tohoto ustanovení je výrobek vadný, jestliže neposkytuje bezpečnost, kterou je osoba oprávněna očekávat, s přihlédnutím ke všem okolnostem, a zejména s ohledem na prezentaci výrobku, použití, které lze u něj důvodně očekávat, a dobu uvedení tohoto výrobku do oběhu.
- 30 Za okolností v projednávaném případě je vzhledem k povaze dováženého zboží, tedy osobních automobilů a dotčené součástky, tedy spojky řízení, oprávněné a rozumné vyžadovat, aby toto zboží a jeho díly poskytovaly vysokou míru bezpečnosti s ohledem na závažná ohrožení tělesné integrity a života řidičů, spolujezdců a třetích osob, která jsou s jejich používáním spojena, jak uvedl generální advokát v bodě 32 svého stanoviska. Tento požadavek bezpečnosti není splněn, pokud existuje riziko spojené s výrobou, že se u tohoto zboží vyskytne porucha na spojce řízení, takže toto zboží nemá vlastnosti, které mohou být legitimně očekávány, a musí být tudíž považováno za vadné.
- 31 Za takových podmínek riziko vadnosti, spojené s výrobou takového zboží, jako je toto zboží, znamená, že toto zboží je ve smyslu čl. 145 odst. 2 prováděcího nařízení „vadné“ od jeho výroby, a tedy *a fortiori* v okamžiku jeho dovozu na území Unie.
- 32 Tento výklad „vadnosti“ ve smyslu čl. 145 odst. 2 prováděcího nařízení je podpořen jak cíli, tak i kontextem, do kterého spadá toto ustanovení.
- 33 Pokud jde totiž o sledovaný cíl, vyplývá z ustálené judikatury Soudního dvora, že účelem unijní právní úpravy týkající se celní hodnoty je zavedení spravedlivého, jednotného a nestranného systému, který vylučuje používání svévolných nebo smyšlených celních hodnot (rozsudek ze dne 12. prosince 2013, Christodoulou a další, C-116/12, EU:C:2013:825, bod 36, jakož i citovaná judikatura).
- 34 Pokud jde o kontext, do kterého spadá čl. 145 odst. 2 prováděcího nařízení, je třeba připomenout, že toto ustanovení upřesňuje obecné pravidlo stanovené v článku 29 celního kodexu (rozsudek ze dne 19. března 2009, Mitsui & Co. Deutschland, C-256/07, EU:C:2009:167, bod 27).
- 35 Na základě tohoto článku 29 je celní hodnotou dováženého zboží hodnota transakce, to je cena, která byla nebo má být skutečně zaplacená za zboží prodané pro vývoz na celní území Unie, případně upravená podle článků 32 a 33 téhož kodexu.

- 36 V tomto ohledu Soudní dvůr upřesnil, že i když je základem pro výpočet celní hodnoty zpravidla cena, která byla nebo má být za zboží skutečně zaplacená, je tato cena údaj, který musí být případně upraven, pokud je tato operace nezbytná pro to, aby nebyla stanovena svévolná nebo smyšlená celní hodnota (rozsudek ze dne 12. prosince 2013, Christodoulou a další, C-116/12, EU:C:2013:825, bod 39, jakož i citovaná judikatura).
- 37 Celní hodnota totiž musí odrážet skutečnou hospodářskou hodnotu dováženého zboží a zohledňovat všechny položky tohoto zboží, které mají hospodářskou hodnotu (rozsudek ze dne 15. července 2010, Gaston Schul, C-354/09, EU:C:2010:439, bod 29, jakož i citovaná judikatura).
- 38 Existence rizika, spojeného s výrobou, že se zboží při jeho používání stane vadným, přitom sama o sobě a nezávisle na tom, zda se toto riziko skutečně projeví, snižuje hospodářskou hodnotu tohoto zboží, jak uvedl generální advokát v bodě 34 svého stanoviska.
- 39 Komentář č. 2 kompendia textů o hodnotě cel, na který odkazuje předkládající soud, nemůže zpochybnit závěr uvedený v bodě 31 tohoto rozsudku, jelikož kromě toho, že má tento komentář právně nezávaznou povahu, je situace, které se týká tento komentář, odlišná od situace dotčené ve věci v původním řízení, kde existuje riziko, spojené s výrobou, že se na všech automobilech skutečně vyskytne vada vyžadující výměnu spojky řízení u všech dotyčných vozidel.
- 40 S ohledem na všechny předcházející úvahy je třeba odpovědět na první otázku tak, že čl. 145 odst. 2 prováděcího nařízení ve spojení s čl. 29 odst. 1 a 3 celního kodexu musí být vykládán v tom smyslu, že zahrnuje takovou situaci, jako je situace ve věci v původním řízení, kdy se prokáže, že v okamžiku, kdy bylo přijato celní prohlášení s návrhem na propuštění určitého zboží do volného oběhu, existovalo riziko, spojené s výrobou, že na tomto zboží se při používání vyskytne vada, a prodávající z důvodu této vady poskytne na základě plnění smluvního závazku záruky, který má vůči kupujícímu, slevu z ceny ve formě náhrady nákladů, které kupujícímu vznikly tím, že zboží muselo být upraveno způsobem vylučujícím uvedené riziko.
- 41 Z toho vyplývá, že není třeba odpovědět na první otázku písm. b), položenou předkládajícím soudem podřídně.

Ke druhé otázce

- 42 Podstatou druhé otázky předkládajícího soudu je, zda je čl. 145 odst. 3 prováděcího nařízení, jelikož stanoví lhůtu dvanácti měsíců od přijetí celního prohlášení s návrhem na propuštění zboží do volného oběhu, v němž musí být uvedena úprava ceny, která skutečně byla nebo má být zaplacená, neplatný s ohledem na článek 29 celního kodexu ve spojení s články 78 a 236 tohoto kodexu.
- 43 Předkládající soud má pochybnosti o slučitelnosti čl. 145 odst. 3 prováděcího nařízení s celním kodexem v rozsahu, v němž úprava celní hodnoty dovezeného zboží vyplývá z úpravy ceny podle čl. 145 odst. 2 tohoto nařízení, což by mělo za následek zkrácení lhůty tří let stanovené v čl. 236 odst. 2 celního kodexu, v jejímž rámci může být podána žádost o vrácení cla.
- 44 Je třeba podotknout, že prováděcí nařízení bylo přijato na základě článku 247 celního kodexu ve znění nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 2700/2000 ze dne 16. listopadu 2000 (Úř. věst. 2000, L 311, s. 17), které převzalo ustanovení, které je v zásadě rovnocenné s článkem 249 tohoto kodexu. Uvedený článek 247 představuje dostatečný zmocňovací základ k tomu, aby Komise přijala prováděcí pravidla k uvedenému kodexu (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 11. listopadu 1999, Söhl & Söhlke, C-48/98, EU:C:1999:548, bod 35, jakož i ze dne 8. března 2007, Thomson a Vestel France, C-447/05 a C-448/05, EU:C:2007:151, bod 23).

- 45 Z judikatury Soudního dvora vyplývá, že Komise je oprávněna k přijetí všech prováděcích opatření nezbytných nebo užitečných k provedení základního nařízení, pokud nejsou v rozporu s tímto právním předpisem nebo s prováděcími předpisy přijatými Radou Evropské unie (viz zejména rozsudek ze dne 11. listopadu 1999, Söhl & Söhlke, C-48/98, EU:C:1999:548, bod 36, jakož i citovaná judikatura). V tomto ohledu má Komise určitý prostor pro uvážení (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 8. března 2007, Thomson a Vestel France, C-447/05 a C-448/05, EU:C:2007:151, bod 25, jakož i ze dne 13. prosince 2007, Asda Stores, C-372/06, EU:C:2007:787, bod 45).
- 46 Pokud jde v projednávaném případě o nezbytnost nebo užitečnost lhůty dvanácti měsíců stanovené v čl. 145 odst. 3 prováděcího nařízení, je třeba podotknout, že argumenty uváděné v tomto ohledu Komisí nicméně nemohou být přijaty.
- 47 Zaprvé má totiž Komise za to, že uvedená lhůta je užitečná, ne-li nezbytná k provedení článku 29 celního kodexu, neboť umožňuje boj proti riziku omylu nebo podvodu v rámci použití čl. 145 odst. 2 prováděcího nařízení, s ohledem na obtížnost určit, ve kterém okamžiku došlo k vadě.
- 48 V tomto ohledu je přitom třeba konstatovat, že první z hmotněprávních podmínek uvedených v tomto ustanovení stanoví, že je třeba prokázat ke spokojenosti celních orgánů, že zboží bylo vadné v okamžiku přijetí celního prohlášení s návrhem na propuštění tohoto zboží do volného oběhu.
- 49 Za těchto podmínek, jak uvedl generální advokát v bodě 45 svého stanoviska, není patrně k dosažení tohoto cíle potřebné ani účelné podmiňovat úpravu celní hodnoty dodatečným požadavkem, podle kterého musí k úpravě ceny dojít ve lhůtě dvanácti měsíců ode dne, kdy bylo přijato celní prohlášení s návrhem na propuštění zboží do volného oběhu.
- 50 Zadruhé Komise namítá nutnost zaručit právní jistotu a jednotné použití čl. 145 odst. 2 prováděcího nařízení.
- 51 V tomto ohledu je třeba připomenout, že čl. 236 odst. 2 celního kodexu stanoví, že k tomu, aby subjekt dosáhl vrácení dovozního cla, musí podat žádost u příslušného celního úřadu ve lhůtě tří let ode dne, kdy bylo uvedené clo dlužníkovi sděleno. Jinými slovy, jestliže má dlužník nárok na vrácení po úpravě celní hodnoty zboží, které dovezl podle čl. 145 odst. 2 prováděcího nařízení, toto vrácení cla se provede pouze v případě, že byla podána žádost ve lhůtě tří let, stanovené v čl. 236 odst. 2 celního kodexu, a to ze stejného důvodu jako jakákoli jiná žádost podaná na základě uvedeného článku 236.
- 52 Dále si lze obtížně představit, z jakého důvodu by tato lhůta nezajišťovala – za předpokladu, že by se žádost o vrácení zakládala na vadnosti zboží ve smyslu čl. 145 odst. 2 prováděcího nařízení – odpovídající stupeň právní jistoty a jednotnosti ve prospěch celních správ členských států, stejně jako žádosti o vrácení zakládající se na jiném důvodu a podané podle článku 236 celního kodexu.
- 53 Zatřetí nemůže obstát argument založený na překrývání lhůty stanovené v čl. 145 odst. 3 prováděcího nařízení se stejně dlouhou lhůtou, zakotvenou v čl. 238 odst. 4 celního kodexu.
- 54 Článek 238 odst. 4 celního kodexu totiž upravoval jinou situaci, než je situace uvedená v čl. 145 odst. 3 prováděcího nařízení v rozsahu, v němž se týká vrácení nebo náhrady dovozního cla, jestliže dovozce odmítne zboží z důvodu vad nebo z důvodu jeho neslučitelnosti se smluvními ujednáními. Naproti tomu kupujícímu uvedenému v čl. 145 odst. 3 prováděcího nařízení vada zboží z povahy věci není v okamžiku dovozu známa.
- 55 Z toho vyplývá, že lhůta dvanácti měsíců, stanovená v čl. 145 odst. 3 prováděcího nařízení, není účelná ani potřebná k provedení celního kodexu.

- 56 Pokud jde každopádně o slučitelnost čl. 145 odst. 3 prováděcího nařízení s celním kodexem, je třeba konstatovat, že toto ustanovení je v rozporu s článkem 29 tohoto kodexu ve spojení s článkem 78 a s čl. 236 odst. 2 uvedeného kodexu.
- 57 Je totiž třeba připomenout, jak vyplývá z bodů 34 a 35 tohoto rozsudku, že článek 29 celního kodexu zavádí obecné pravidlo, podle kterého celní hodnota dovezeného zboží musí odpovídat jeho převodní hodnotě, tedy ceně, která byla nebo má být skutečně zaplacená za zboží, a že toto obecné pravidlo je upřesněno v čl. 145 odst. 2 prováděcího nařízení.
- 58 Z rozsudku ze dne 19. března 2009, Mitsui & Co. Deutschland (C-256/07, EU:C:2009:167, bod 36) vyplývá, že čl. 145 odst. 2 a 3 prováděcího nařízení, zavedený nařízením č. 444/2002, se nepoužije na situace vzniklé před jeho vstupem v platnost z důvodu, že toto ustanovení zpochybňuje legitimní očekávání dotčených hospodářských subjektů. Soudní dvůr dospěl k závěru, že tak je tomu i v případě, že příslušné celní orgány uplatnily obecnou tříletou lhůtu stanovenou v čl. 236 odst. 2 celního kodexu v případě změny převodní hodnoty dováženého zboží po dovozu z důvodu vad tohoto zboží, za účelem určení jejich celní hodnoty.
- 59 Článek 145 odst. 3 prováděcího nařízení přitom stanoví, že úprava ceny podle odstavce 2 tohoto ustanovení může být zohledněna za účelem určení celní hodnoty pouze v případě, že byla tato úprava provedena ve lhůtě dvanácti měsíců ode dne, kdy bylo přijato celní prohlášení s návrhem na propuštění zboží do volného oběhu. Proto jestliže k takové úpravě ceny došlo po uplynutí lhůty dvanácti měsíců stanovené v uvedeném čl. 145 odst. 3, celní hodnota dovezeného zboží nebude odpovídat převodní hodnotě tohoto zboží ve smyslu článku 29 celního kodexu a nemůže být již upravena.
- 60 Z toho vyplývá, jak uvedl generální advokát v bodě 60 svého stanoviska, že čl. 145 odst. 3 prováděcího nařízení vede v rozporu s článkem 29 celního kodexu k určení celní hodnoty, která neodpovídá převodní hodnotě zboží, tak jak byla upravena po jeho dovozu.
- 61 Dále je třeba připomenout, že článek 78 celního kodexu umožňuje celním orgánům přezkoumat celní prohlášení na žádost deklaranta předloženou po propuštění zboží a případně vrátit přeplatek, pokud dovozní clo zaplacené deklarantem převyšuje částku cla dluženého ze zákona v okamžiku jeho uhrazení. Toto vrácení lze uskutečnit na základě článku 236 celního kodexu, pokud jsou splněny podmínky uvedené v tomto ustanovení, tedy zejména dodržení zpravidla tříleté lhůty stanovené pro podání žádosti o vrácení (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 20. října 2005, Overland Footwear, C-468/03, EU:C:2005:624, body 53 a 54).
- 62 V tomto ohledu Soudní dvůr rozhodl, že článek 78 celního kodexu je použitelný na změny, které se mohou týkat informací vzatých v úvahu za účelem určení celní hodnoty, a v důsledku toho dovozního cla. Lze tudíž přistoupit ke změně celní hodnoty vyplývající z „vadnosti“ dováženého zboží ve smyslu čl. 145 odst. 2 prováděcího nařízení v rámci přezkumu celního prohlášení ve smyslu článku 78 celního kodexu.
- 63 Z toho vyplývá, jak uvedl generální advokát v bodě 62 svého stanoviska, že dlužník může na základě článku 29 celního kodexu ve spojení s článkem 78 a čl. 236 odst. 2 tohoto kodexu dosáhnout vrácení dovozního cla úměrně ke snížení celní hodnoty vyplývající z použití čl. 145 odst. 2 prováděcího nařízení, a to do uplynutí tříleté lhůty ode dne, kdy byla dlužníku sdělena částka dovozního cla.
- 64 Článek 145 odst. 3 tohoto nařízení přitom omezuje tuto možnost lhůtou dvanácti měsíců, neboť úpravu celní hodnoty vyplývající z použití čl. 145 odst. 2 uvedeného nařízení lze zohlednit jen v případě, že dojde k úpravě ceny v této lhůtě dvanácti měsíců.
- 65 V důsledku toho je čl. 145 odst. 3 prováděcího nařízení v rozporu s článkem 29 celního kodexu ve spojení s článkem 78 a čl. 236 odst. 2 tohoto kodexu.

- 66 S ohledem na předcházející úvahy je třeba odpovědět na druhou otázku tak, že čl. 145 odst. 3 prováděcího nařízení je neplatný, jelikož stanoví lhůtu dvanácti měsíců ode dne, kdy bylo přijato celní prohlášení s návrhem na propuštění zboží do volného oběhu, v níž musí dojít k úpravě ceny, která skutečně byla nebo má být zaplacená.

K nákladům řízení

- 67 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (pátý senát) rozhodl takto:

- 1) Článek 145 odst. 2 nařízení Komise (EHS) č. 2454/93 ze dne 2. července 1993, kterým se provádí nařízení Rady (EHS) č. 2913/92, kterým se vydává celní kodex Společenství ve znění nařízení Komise (ES) č. 444/2002 ze dne 11. března 2002 ve spojení s čl. 29 odst. 1 a 3 nařízení Rady (EHS) č. 2913/92 ze dne 12. října 1992, kterým se vydává celní kodex Společenství, musí být vykládán v tom smyslu, že zahrnuje takovou situaci, jako je situace ve věci v původním řízení, kdy se prokáže, že v okamžiku, kdy bylo přijato celní prohlášení s návrhem na propuštění určitého zboží do volného oběhu, existovalo riziko spojené s výrobou, že na tomto zboží se při používání vyskytne vada, a prodávající z důvodu této vady poskytne na základě plnění smluvního závazku záruky, který má vůči kupujícímu, slevu z ceny ve formě náhrady nákladů, které kupujícímu vznikly tím, že zboží muselo být upraveno způsobem vylučujícím uvedeně riziko.
- 2) Článek 145 odst. 3 nařízení č. 2454/93 ve znění nařízení č. 444/2002 je neplatný, jelikož stanoví lhůtu dvanácti měsíců ode dne, kdy bylo přijato celní prohlášení s návrhem na propuštění zboží do volného oběhu, v níž musí dojít k úpravě ceny, která skutečně byla nebo má být zaplacená.

Podpisy.